

ZOLTAY LÍVIA

Férfileptek

– Férfilepteket hallok! – vetette oda anyámnak Anikó néni az ajtónk előtt, a folyosón állva, sokdioptriás szemüvegén át is szikrázó szemmel, mennydörgő hangon.

– De Anikó néni, Laci (apám) vidéken van két napja, Kislaci (öcsém) meg nincs itthon reggel óta.

– Akkor is férfilepteket hallok, vaskos, dübörgő férfilepteket!

Anyámnak eszébe sem jutott melegebb éghajlatra küldeni az öregasszonyt még azok után sem, hogy évekig szinte minden nap felrohangált hozzánk, és addig dörömbölt az ajtón, amíg valaki ki nem nyitotta és végig nem hallgatta a sirámaid. Pattogósan, ellentmondást nem tűrő stílusban beszélt, rendőrséggel meg egyéb hatóságokkal fenyegetőzve, ha nem hagyjuk abba a folyamatos zajongást. Időnként, ha egy kis változatosságra vágyott, vagy csak nem akart a negyedikre felcaplatni, Peti bácsit, a férjét küldte fel.

Peti bácsi már a harmadik férje volt Anikó néninek, nagydarab, tagbaszakadt ember óriási hassal, bárgyú ábrázattal, amolyan a légynek sem tudok ártani típus. Nem is ártott soha senkinek. Ha Peti bácsi jött fel, kedvesen kért minket, hogy legyünk kicsit csendesebbek, mert Anikó néni nem tud pihenni. Ha apám nyitott ajtót Peti bácsinak, megesett, hogy behívta az öreget, és megkínálta valami töménnyel. Ilyenkor Peti bácsi távozása után öt perccel megjelent Anikó néni, és éktelen haragjában az ajtónkon dörömbölve üvöltötte, hogy „Hát meg akarja ölni a férjemet, Laci??? Megmondta az orvos, hogy nem ihat, kész van a mája!” De Peti bácsit ez nem érdekelt. Ha Anikó néni vásá-

rolni ment, vagy el kellett intéznie valamit, az öreg olyan fürge léptekkel szökdelt fel felé a lépcsőkön, egészen az ajtónkig, hogy bármelyik fiatal megirigyelhette volna. Ha anyám nyitott ajtót, elhajtotta és meg is fenyegette, hogy szól a feleségének. Peti bácsi ilyenkor vastag, húsos nyakát behúzza, a szégyentől vöröslő fejjel vonult vissza.

Hárman voltunk testvérek, ami járt némi zajjal a kétszobás lakótelepi lakásban, a negyedik emeleten (lift nincs). A nyolcvanas évek végének Budapestjén ez nem számított sem jónak, sem rossznak. Sokan éltek így. Apám ivott, gyakran berúgott, és akkor agresszívvá vált. Ordibált, csapkodott, rugdosta a bejárati ajtót, minket meg lehordott mindenféle szar selejtnek. Hadakozott önmagával és a világgal, de leginkább a fakó valósággal. Anyám csendben tűrt, nem mert szembeszállni apámmal. Ahogy mi sem. Ha kitombolta magát, rendszerint elaludt. Érdekes módon ilyenkor Anikó néni sem jött fel. Talán ő is félt. Olyankor méltatlankodott csak, ha mi, gyerekek kiabáltunk.

Anikó néni két korábbi férjéről csak annyit tudtak a ház hírmondói (Zsuzsa néni és Sárka néni), hogy mind a ketten meghaltak. Azt gondoltam, hogy Anikó néni tette el őket láb alól. Abban az időben 60 év körül lehetett, a haját barnára festette, az arca sápadt volt és ráncos. Mindig otthonkát vagy otthonkaszzerű ruhát viselt. Egyáltalán nem tűnt a végzet asszonyának, aki csak úgy falta a férfiakat...

Pár évvel később hallottuk, hogy Peti bácsi kórházba került és meghalt. A mája vitte el. Tizenhét éves voltam, már nem gondoltam, hogy Anikó néni ölte meg a férjeit. Biztos voltam benne, hogy a tragikus sorsú triumvirátus után Anikó néni végleg egyedül marad. A házi hírmondók, Zsuzsa néni és Sárka néni is ezt szajkózták a ház előtti kispadon ülve.

– Ennek az Anikónak is jól kijutott – sziszegte Zsuzsa néni, aki hosszú évek óta özvegy volt.

– Hát igen, három férjet eltemetni... – heyleselt Sárka, aki sosem ment férjhez.

NÉVJEGY

ZOLTAY LÍVIA Budapesten született (1974), jelenleg is ott él, jogászként dolgozik.

Eddig az alábbi folyóiratokban, irodalmi lapokban jelentek meg írásai: Apokrif, A Vörös Postakocsi, Helikon, Kis Lant, Napút, Szabadság, Új Nautilus, Várad, Palócföld, Irodalmi Jelen.